

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 794/2023
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужене Институт за плућне болести Војводине, Сремска Каменица, чији је пуномоћник Вера Грбовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4388/22 од 22.11.2022. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4388/22 од 22.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2346/21 од 30.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 17.11.2019. године до 31.12.2020. године, исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилца је ослобођена од обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4388/22 од 22.11.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о тужбеном захтеву, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којима је тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 17.11.2019. године до 31.12.2020. године, исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиле да јој тужена на име трошкова парничног поступка исплати износ од 63.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, те обавезана тужилца да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 43.071,00 динара са законском

затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 28.282,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у спорном периоду код тужене била запослена на пословима ... са коефицијентом за обрачун и исплату плате 6,83. Тужена је у спорном периоду тужили обрачунавала плату множењем коефицијента радног места тужиле и прописане основице, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивала са минималном зарадом и по потреби допуњавала до износа минималне зараде. Вештак економско-финансијске струке извршио је обрачун топлог оброка и регреса у три варијанте и то: према најповољнијим критеријумима за туженог у важећим Посебним колективним уговорима у РС, према Општем колективном уговору од 2008. године и према критеријумима из Посебног колективног уговора у здравству из 1999. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде, јер када се узме начин обрачуна плате тужиле, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са чланом 111. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, закључујући да је тужили исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те како је овај закон *lex specialis* у односу на Закон о раду, то се не могу применити општа правила радноправног прописа према којима запослени који у складу са Законом о раду остварују право на исплату минималне зараде имају право и на увећану зарату и накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у смислу члана 108. и 118. Закона о раду.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је тужљи износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилци исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**